

27.

Fire nye Sange.

Den Første

Om den vidunderlig heilige

Pepita.

∴ Pepita, Pepita, kom til os langt herfra! ∴
Hun reiste over de saltne Blande,
At vi, som i de andre Lande,
∴ Maa see her, maa see her den skønne Pepita! ∴

Den Anden:

Huffer Du den Gang.

Den Tredie:

Hurra min Jente.

Den Fjerde:

Gensom i flovrige Dale.

Tromsø, 1859.

Forlagt af M. Urdal. J. B. Fos's Bogtrykkeri.

V box 19:568

Mel.: Hr. Madsen, Hr. Madsen det var en lystig Fyr.

::: **Pepita, Pepita**, kom til os langt herfra! :::
 Hun reiste over de saltne Blande,
 At vi, som i de andre Lande,
 ::: Maa see her, maa see her den skønne Pepita! :::

::: **Pepita, Pepita**, hun yndig er forsandt, :::
 Det er vist næsten den deiligste Kvinde,
 Som man paa hele vor Jord kan finde;
 ::: Det siger, det siger jo næsten alle Mand. :::

::: Hun danser, hun danser, saa at det er en Lyst. :::
 Naar hun kommer frem i sin korte Kjole
 Og danser en Dands, som kaldes El Ole,
 ::: Saa banker, saa banker vist Hjertet i hvert Bryst. :::

::: Og Dine, og Dine hun har vidunderlig', :::
 Som Lue-Åld de nu altid brande
 Og Alle Hjerter strap antænde
 ::: Naar hun kun, naar hun kun, naar hun kun viser sig. :::

::: Man siger, man siger, det bliver godt betalt, :::
 Jeg tror saa et Par Hundrede Daler
 Man for et Par Timers Dands betaler.
 ::: Ja saadant, ja saadant hun har det overalt. :::

::: Og naar hun, og naar hun har viist sin Kunst saa frem. :::
 Saa regner det ogsaa fra alle Kanter
 Med Blomster, med Bers og Diamanter,
 ::: Med Tubel, med Tubel hun føres atter hjem. :::

::: **Pepita, Pepita**, ja hun er ynderlig, :::
 Der Mange er — Du kan tro mig kjære —
 Som gjerne vilde „Pepita“ være.
 ::: Hun er vist, hun er vist, hun er vist lykkelig. :::

::: Det godt er, det godt er, hun reiser snart aasted, :::
 Thi ellers blev der vist alt for mange
 Af Hjerterne hun kunde her fange,
 ::: Og Grunker, og Grunker, de følge ogsaa med :::

Suffer du den Gang Da du mig havde lovet, At naar som du
 var i dit attende Aar, Da lovet du mig aldrig skulde svige
 Men see nu har Du gjort det ligevel enda.

2. Den allerførste Sorg, Som mit Hjerte monne bære,
 At elske en Flicka jeg aldrig kan faa; Men at leve udi Ensom-
 hed, Det bliver vel ingen anden Belønning at faae.

3. O skal jeg være Narren, Saa lad mig nu være Jeg
 tror vist du engang Belønningen faar; Men om det ikke skeer
 her i Tiden Saa tror jeg vist du engang Belønningen faaer.

4. O hør du søde Flicka D vil Du mig svika D tænk ikke
 paa saadan' Gjæringer nu Men tænk paa den Dag vi skal sam-
 les hos Faderen, Søn og de Englene smaae.

5. Traght ikke efter Fragheden, Den varer ikke længe; Thi
 den gaar som et Klæde, der fort vaskes ud, Men traght efter at
 arve Guds Rige, Naar vi engang af Verden gaar ud.

6. O hør du søde Flicka, Hvem synes du at lisa; Du faar
 dig en Gubbe, som du har kjær, Naar Du med hannem skal
 lege, Som kommer med Barn i Leeg og med Spog.

7. Traght ikke efter Rigdom, Men tag den du likar, Saa
 lever du hver Dag udi Glæde og Fryd; Men naar vi skal sav-
 ne Guds Rige, Stor Rigdom du haver Og ligevel stor Sorg.

8. Mine Slagtinger og Benner De vilde mig forbyde,
 Men hvad har jeg gjort dem saa ilde imod. De vilde min
 Ungdom forstyrre, De vilde mig true med Trods og med Puk.

9. Jeg slutter min Vise, Jeg har ei mer at sjuenge, Jeg
 seer at jeg aldrig kan faa dig enda; Men tænk paa den Dagen
 vi skal samles hos Faderen, Søn og de Englene smaae.

Surra min Zente! her kommer jeg, Luk mig ind Du! Nu
 har jeg sprunget den hele Bei, Som en Vind Du! Jeg fryser
 saa paa min Ræsetip, Paa Fodderne og paa min Drestip Og
 min Kind Du.

2. Ja, Sigrid, dersom Du slap mig ind, Var Du snild
 Du! Jeg skulde gi'e Dig en Strikkepind, Som var gild Du!
 En Ring hvis Mage Du aldrig faae, Og hundred' Års skal Du
 gjerne faae, Om Du vil Du.

3. Du maa ei tro, at som Nar ikveld Jeg vil fare! At
 jeg vil sove i Mark og Fjeld, Som en Hare! At jeg vil sidde

paa Nattevagt! Nei jeg vil ind om det var med Magt! Kan Du svare?

4. Og jeg vil hvile mig ved Din Barm, Det vil jeg Du! Dg jeg vil sove udi Din Arm, Det vil jeg Du! Dg jeg er galen og jeg er vred, Dg jeg vil rive hele Sæt'ren ned, Det vil jeg Du!

Eufom i skovrige Dale, Det ved den skulmende Strøm, Boed befriet fra Kvaler, Finval den Hyrde saa Skjon.

2. Thi Sorger og Uro og Smerte Dg hele Verdens Kval Boede ei udi hans Hjerte, Boede ei udi hans Dal.

3. Men Kjerlighed, som plager saa mange, Harde ei Num i hans Bryst. Blot Blomsternes Duft, de unge, Dg Fuglenes kvidrende Rost.

4. Han saae en Morgen ved Strømmen, En Pige, som der laae i Bad: Skjon som en Engel i Drømmen, Dg blev som Ungling saa glad.

5. Han gif da ned til den Skjonne. Dog hende op i sin Arm. Var hende op i det Grønne, Det ved den skulpende Strøm

6. Bakreste Pige! han sagde, Vil du ei blive hos mig? Blive hos Finval den Glade, Som aldrig skal stilles fra dig;

7. Stammende sagde den Pige, Hvor kan jeg blive hos dig. Jeg er jo ingen Hyrdinde, Finval, du kan ei faa mig.

8. Kinder mod Kinder brused', Finval gav Pigen et Kys; Af Brede forsvandt da den Skjonne, Finval stod ene som nys.

9. Tretten Aar eenlig han boede, Stille i sin eenfomme Dal. Evig for Kysfet han bo'de, Himlen vil ei Finval saa vel.

10. Til Slutning han taer tit af Bæger, Dg Bøssen saa mordisk han greb. Han spænder, skyder og falder, Dg blinker mod Himlen og doer.

Fingals Viser